

Sygn. akt II AKa 203/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski (spr.)

Sędziowie: SA – Maria Żłobińska

SO (del.) – Dorota Tyrała

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2015 r.

sprawy Z. J. urodz. (...) w Ż. s. A. i S. z d. L.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., 280 § 2 k.k. w zb. z ar. 227 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 marca 2015 r. sygn. akt VIII K 129/14

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że za podstawę orzeczonej wobec Z. J. kary łącznej przyjmuje art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; utrzymuje w mocy tenże wyrok w pozostałej części; zwalnia oskarżonego Z. J. od ponoszenia przypadających na niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Oskarżony **Z. J.** stanął przed Sądem pod zarzutami, iż:

I. w okresie od grudnia 2003 roku do lutego 2004 roku na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych, samochodów ciężarowych, osobowych, przewożących różnego rodzaju towary i środki pieniężne, na osobach znajdujących się na terenie hurtowni, domów jednorodzinnych, kradzieży samochodów, porwań dla okupu, na terenie całego kraju,

tj. popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k.;

II. w dniu 1 grudnia 2003 roku w M., gm. S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu, dokonał rozboju na osobie K. R., w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej, zatrzymali kierowany przez

K. R. samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...), a następnie wpełnęli go do wnętrza pojazdu przerobionego na radiowóz policyjny i używając przemocy polegającej na zadawaniu ciosów, przyciskaniu ciała pokrzywdzonego do dołu, obezwładnieniu, oklejeniu rąk i oczu taśmą samoprzylepną, grożąc użyciem broni palnej i pozbawieniem życia, wywieźli go z miejsca dokonania rozboju, po czym zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 55 000 złotych wraz z ładunkiem w postaci papierosów różnych marek, chemii gospodarczej, zapalek, kart telefonicznych o łącznej wartości towaru w wysokości około 146 200 złotych na szkodę (...) - L. S. i A. S., telefon komórkowy N. (...) na szkodę K. R., **tj. popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**

III. w dniu 2 lutego 2004 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, dokonał rozboju na osobach R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., L. L. Q., L. L. W., w ten sposób, że podczas rozładunku ciągnika siodłowego marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) z zawartością odzieży, używając przemocy polegającej na chwyceniu za kołnierz i wyciągnięciu z pojazdu, wprowadzeniu do magazynu, do którego był wnoszony towar, rzuceniu na podłogę, grożąc pozbawieniem życia, używając broni palnej, zadając ciosy w twarz R. O., grożąc użyciem broni palnej, a następnie uderzając jej kolbą w plecy celem zmuszenia do położenia się na podłogę, zmuszając do pozostawania w tym położeniu poprzez używanie przemocy wobec D. M., grożąc użyciem broni palnej, obezwładniając R. O., D. M., W. P., R. S., M. M., używając przemocy wobec pokrzywdzonych, grożąc jej eskalacją poprzez użycie broni palnej, zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) o wartości 135 000 złotych i dokumentacją przewozową oraz samochodu i naczepy - dowody rejestracyjne, OC, tzw. zieloną kartę na szkodę M. K., Z. K., E. K., z zawartością odzieży o wartości 40 000 złotych na szkodę M. S. - P. (...)” i M. K. - (...), paszport, dowód osobisty seria (...), prawo jazdy, świadectwo kwalifikacji, pieniądze w kwocie 200 złotych, stałe zezwolenie na wjazd do Niemiec, licencję na przewóz towaru, kartę płatniczą (...), wypis z licencji, dokument celny T1, CMR, winietę, o łącznej wartości strat w wysokości 600 złotych na szkodę R. O., portfel z zawartością prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...), świadectwa kwalifikacji, pieniędzy w kwocie około 80 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 300 złotych na szkodę W. P., 2 telefony komórkowe S., w tym (...), torebkę z zawartością paszportu, pieniędzy w kwocie około 2000 złotych, o łącznej wartości strat około 3000 złotych na szkodę L. L. Q., telefon komórkowy N. (...) oraz N. (...), pieniądze w kwocie około 1500 złotych, paszport i prawo jazdy o łącznej wartości strat w wysokości 4500 złotych na szkodę L. L. W.,

tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w dniu 17 lutego 2004 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym używając przerobionego na radiowóz policyjny samochodu oraz broni palnej, dokonał rozboju na osobie M. P. w ten sposób, że pod pozorem dokonywania kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez M. P. samochód dostawczy marki I. nr rej. (...), polecieli opuścić pojazd kierującemu, zadali mu w głowę cios przy użyciu broni palnej i wpełnęli go do innego pojazdu, obezwładnili, przyciskali głowę do siedzenia, skrupowali ręce taśmą samoprzylepną taką samą taśmą zakleili oczy, grozili pozbawieniem życia, zadawali kolejne ciosy w głowę przy użyciu broni palnej, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki I. nr rej. (...) o wartości 50000 złotych wraz z ładunkiem papierosów o wartości 140 000 złotych, o łącznej wartości strat w wysokości 190 000 złotych na szkodę (...), portfel z zawartością prawa jazdy, dowodu osobistego, karty od bankomatu (...) Bank S.A., telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 250 złotych na szkodę M. P.,

tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 13 marca 2015 r. (sygn. akt VIII K 129/14):

1. oskarżonego Z. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, opisanego w punkcie

I komparycji, z tym, że wyeliminował z opisu czynu dokonywanie rozbojów w domach jednorodzinnych oraz dokonywanie porwań dla okupu i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, opisanego w punkcie II komparycji, z tym, że przyjął, iż w trakcie rozboju sprawcy wypowiedali groźby użycia broni palnej, lecz się nią nie posługiwali i za to na podstawie art.

280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 złotych;

3. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, opisanego w punkcie III komparycji i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze

100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 złotych;

4. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, opisanego w punkcie IV komparycji, z tym, że przyjął, iż w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zb. z

art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 złotych;

5. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. opisane w punktach 1-4 sentencji wyroku kary połączył i wymierzył Z. J. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 50 złotych;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 607f k.p.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 13 marca 2015 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 624 § 1 k.k. zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego skarżąc wyrok w całości zarzuciła mu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z

art. 192 § 2 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego w zakresie uzyskania wyjaśnień R. C. (1) w obecności biegłego psychologa wraz ze sporządzeniem opinii biegłego psychologa na piśmie na okoliczności wskazane w treści wniosku dowodowego zgłaszanego przez obrońcę oskarżonego w dniu 28 stycznia 2015 r., co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka

R. C., gdzie nie można wykluczyć sytuacji, że gdyby Sąd przeprowadził ten dowód, to ustalenie to byłyby by inne,

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego odnośnie zeznań świadka P. W. (1), które Sąd uznał za niewiarygodne tylko z tych względów, że P. W. (1) miał stwierdzić, „że przyznałby się do winy gdyby sąd powiedział, że uniknie kary” i co w

ocenie Sądu stanowiło, że świadek W. ma na sumieniu działania przestępne, do których przyznać się nie chce, gdzie w rzeczywistości P. W. (1) wskazywał, że „R. C. (1) to stary kombinator, super cwaniak, on chce uniknąć kary i dlatego mnie pomawia. Ja też bym tak zrobił na jego miejscu, też przyznałbym się, jakby mi sąd powiedział, że uniknę kary. Człowiek się łapie brzytwy jak tonię” - co stanowi raczej o desperackiej próbie i pewnym usprawiedliwieniu nagannego działania R. C. (1), niżeli na próbie robienia własnego rachunku sumienia, tym bardziej, że świadek W. podkreśla, że też by tak zrobił na miejscu C. oraz wskazania iż w innym wyroku SO Warszawa VIII K 148/08 pomimo pomówień świadka C. P. W. (1) został uniewinniony od zarzutu z art. 280 § 2 k.k. o czyn z dnia 21 grudnia 2003 r.,

3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez polegającej na dowolnej ocenie zeznań świadka J. W., który tak samo jak P. W. (1) wskazuje, na okoliczności, iż R. C. (1) miał z nimi porachunki i to one są podstawą do tego, że R. C. (1) ich wskazuje w niniejszej sprawie, a którym Sąd wiary nie daje ze względu na fakt, iż świadek ten sam siebie nie chce obciążać i wobec którego zapadł już wyrok 3 kwietnia 2014 r. potwierdzający jego udział w przestępstwach w M. i Ł.. J. W. składał zeznania dnia 29 września 2014 roku, także już po dacie wskazanego wyroku, więc nie miał żadnego interesu w tym, by twierdzić, że nie zna oskarżonego, skoro według wskazań R. C. (1), za każdym razem wiadomo było, kto ma jaką rolę odegrać w napadzie,

4. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zeznań R. C. wyrażającą się w bezkrytycznym uznaniu wszystkich wskazywanych w ich treści okoliczności, w sytuacji gdzie Sąd uznaje je za wiarygodne -
k 14 uzasadnienia, po czym na ich podstawie eliminuje z opisu czynu: brak świadomości co do napadów innych, broń zmieniając kwalifikację na art. 280 § 1 k.k. za czyn II i IV, czego nie uczynił Sąd w pkt III, wbrew zeznaniom świadków pozostałych np. M. P., i nie rozstrzygnięcie braków i wątpliwości co do wiarygodności świadka na korzyść oskarżonego;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zapadłego wyroku, poprzez błędne uznanie, iż oskarżony Z. J. dopuścił się zarzucanych czynów, uczestniczył w grupie przestępczej, wywiedzione głównie w skutek dania wiary wyjaśnieniem R. C. (1), który jest jedyną osobą, która twierdzi, że widziała oskarżonego, a wobec której może istnieć de facto podejrzenie, że jako osoba dys socjalna, wyraża skłonność do obwiniania innych, co wskazują także świadkowie, którym Sąd odmówił wiarygodności;

IV. rażąco niewspółmierność zastosowanej kary łącznej z pkt 5 w/w wyroku, wyrażającą się w skazaniu oskarżonego na karę pięciu lat bezwzględnej pozbawienia wolności wraz z karą grzywny w wymiarze stu stawek dziennych po pięćdziesiąt złotych każda, wobec ustalonych przez Sąd pierwszej instancji okoliczności tj. tych, z których wynika, że oskarżony jest osobą uprzednio niekaralną, dotychczasowy sposób życia nie budzi żadnych wątpliwości, jego rola we wskazanej grupie była podrzędna, bowiem polegać miała tylko na kierowaniu skradzionych pojazdów - gdzie oskarżony nie przywłaszczał funkcji funkcjonariusza policji i nigdy nie wywierał przemocy wobec pokrzywdzonych.

Konkludując wnosił o :

1) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji – Sądowi Okręgowemu w Warszawie VIII Wydział Karny, do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

2) zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Gdyby zaś Sąd nie podzielił argumentacji z pkt I i II i wniosków
1 lub 2 o:

3) zmianę orzeczenia w pkt 5 poprzez orzeczenie względniejszej dla oskarżonego kary łącznej, po uwzględnieniu wszystkich okoliczności łagodzących, w szczególności faktu, iż oskarżony pełnił rolę podrzędną, a co za tym idzie orzeczona kara jest nieadekwatna i z punktu widzenia sprawiedliwości społecznej rażąco niewspółmierna i

wymierzenia kary sprawiedliwej tj. niższej niż wymierzana wszak przy kara wymierzona jest zbyt surowa dla osoby niekarnej.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie czynu opisanego w pkt. 4 aktu oskarżenia (czyn opisany w pkt. 4 zaskarżonego wyroku) oraz w części dotyczącej orzeczeń o karach jednostkowych i o karze łącznej zarzucając:

a) błąd w ustaleniach faktycznych stojących u podstawy wydania zaskarżonego wyroku w zakresie przestępstwa zarzucanego mu w pkt. 4 aktu oskarżenia i rozstrzygniętego w pkt. 4 wyroku, będący wynikiem mającej niewątpliwie wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że w trakcie rozboju sprawcy nie posługiwali się bronią palną, podczas gdy prawidłowa ocena ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków M. P. i R. C. (1), dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym ze sobą powiązaniu, prowadzi do wniosku przeciwnego, tj. iż czyn ten był popełniony z użyciem broni palnej,

b) rażąco niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonemu Z. J. za czyny zarzucone mu w pkt. 1, 2, 3 aktu oskarżenia i rozstrzygnięte w pkt. 1, 2, 3 wyroku, a w przypadku nieuwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych również w pkt 4 a/o i wyroku, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających oskarżonego, a w szczególności wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, przyświecającej mu motywacji, sposobu działania sprawców, rozmiaru ujemnych następstw tychże czynów i popełniania ich w zbiegu przestępstw, a także z przypisania zbyt dużej wagi okolicznościom łagodzącym, czego skutkiem było wymierzenie oskarżonemu rażąco łagodnych jednostkowych kar pozbawienia wolności w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a w konsekwencji wymierzenie Z. J. niewspółmiernie niskiej kary łącznej.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 4 aktu oskarżenia i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji;

2. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec oskarżonego Z. J. poprzez wymierzenie mu:

- za czyn opisany w pkt. 1 aktu oskarżenia - kary 2 lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt. 2 aktu oskarżenia - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 złotych;

- za czyn opisany w pkt. 3 aktu oskarżenia - kary 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 złotych;

- na wypadek nieuwzględnienia zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych - za czyn z pkt 4 aktu oskarżenia - kary 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 złotych;

3. rozwiązanie kary łącznej wymierzonej oskarżonemu za czyny opisane w pkt. 1, 2, 3 i 4 aktu oskarżenia i wymierzenie za czyny opisane w pkt. 1, 2 i 3 aktu oskarżenia kary łącznej w wysokości 7 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 złotych, a na wypadek nieuwzględnienia zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych wymierzenie kary łącznej w wysokości 9 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje jako niezasadne nie zasługują na uwzględnienie, a dokonana korekta zaskarżonego orzeczenia miała charakter formalny związany ze zmianami wynikającymi z nowelizacji przepisów dotyczących kary łącznej zawartymi w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r., które weszły w życie z dniem 1 lipca 2015 r.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego stwierdzić trzeba, iż koncentruje się ona na próbie podważenia wiarygodności św. R. C. (1), współuczestnika czynów przypisanych oskarżonemu, który podjął współpracę z organami ścigania ujawniając dokonane przestępstwa (m. in. z udziałem osk. Z. J.) i współdziałające w ich popełnieniu osoby. Konsekwencją tej współpracy jest także skazanie już, w odrębnych postępowaniach, m. in. P. W. (1) (sprawa Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt XVIII K 20/11) i J. W. (sygn. akt XVIII K 261/10) również za czyny zarzucane i przypisane osk. J..

Konieczna jest w tym miejscu uwaga ogólnej natury, a mianowicie odnotowanie, już w postępowaniach o podobnym przedmiocie (działalność przestępcza zorganizowanych grup) charakterystycznym jest, że osoby, które zdecydowały się na podjęcie współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości w charakterze np. świadków koronnych lub tzw. małych świadków koronnych spotykają się nie tylko z ostracyzmem dotychczasowego ich środowiska, ale depozycje ich są podważane poprzez zarzut bezpodstawnego pomówienia, kwestionowanie ich stanu psychicznego, przywoływanie faktycznych a najczęściej rzekomych konfliktów z pomawianymi, co ma być przyczyną bezpodstawnego obciążenia ich udziałem w przestępnych przedsięwzięciach. Niejednokrotnie zmasowane wręcz działanie osób pomawianych prowadziłoby do absurdalnego wniosku, iż bezspornie dokonane przestępstwo (oczywiste w świetle zeznań pokrzywdzonych i innych – materialnych dowodów) i to przez grupę osób, popełnione zostało przez jednego przyznającego się do udziału w nim sprawcę, który bez jakichkolwiek podstaw pomawia inne osoby.

Podobnie rzecz przedstawia się w przedmiotowym postępowaniu i innych, w wyniku których skazani zostali wymienieni wyżej współsprawcy czynów opisywanych przez R. C. (1), a co do pozostałych – postępowania jurysdykcyjne toczą się lub są zawieszono (wobec ukrywania się poszukiwanych sprawców).

Wracając do podniesionych w apelacji zarzutów stwierdzić trzeba, iż Sąd meriti w sposób prawidłowy odniósł się do zgłoszonego zresztą dwukrotnie (8 grudnia 2014 r. k. 2814 i 29 stycznia 2015 r. k. 2962) wniosku o przesłuchanie R. C. (1) w obecności psychologa, Sąd Okręgowy przekonywująco umotywował swoje stanowisko oddalając wniosek dowodowy w tym przedmiocie, a rzeczowość tej argumentacji Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Nic bowiem nie wskazuje na takie psychiczne mankamenty świadka, które mogłyby rzutować na wartość jego zeznań.

Kolejne dwa zarzuty, których bazą są wypowiedzi członków grupy przestępczej (P. W. i J. W.) również nie zasługują na uwzględnienie bowiem teza o naruszeniu art. 7 k.p.k. przez Sąd meriti jest całkowicie chybiona w świetle pozostałych dowodów w sprawie, a jednocześnie opiera się na negowaniu swego udziału w przestępstwie przez ww. osoby, co zrozumiałym jest zważywszy na przyjętą przez nich linię obrony. Prowadzi to do konkluzji, iż stanowisko skarżącej zaprezentowane w tej części apelacji stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, które w odróżnieniu od twierdzeń apelującej, mają oparcie w wielu ujawnionych w postępowaniu i omówionych w uzasadnieniu wyroku dowodach.

Podobnie chybiony jest kolejny zarzut (pkt 4 apelacji obrońcy) sugerującej niekonsekwencję Sądu poprzez zmianę opisu niektórych czynów i w rezultacie tego ich kwalifikacji prawnej. Wobec faktu, iż zarzut ten co do istoty wiąże się z zarzutem apelacji prokuratora – błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie czynu popełnionego m. in. na szkodę św. M. P. (czyn IV z a/o) stwierdzić trzeba co następuje.

Sąd Okręgowy dostrzegł problem dowodu co do okoliczności posługiwania się podczas napadu w Ł. bronią palną, poświęcił temu zagadnieniu uwagę i zgodnie z dyspozycją przepisów procedury rozstrzygnął go na korzyść

oskarżonego. Mimo kategoryczności twierdzeń św. M. P. co do jego **przekonania** o posługiwaniu się przez sprawców napadu bronią znaną to wyeliminował z opisu czynu i zmienił jego kwalifikację prawną. Wbrew bowiem stwierdzeniu apelacji prokuratora (str. 8 akapit 3-ci) świadek mówiąc kilkakrotnie o otrzymanym ciosie twardym przedmiotem i usłyszeniu (charakterystycznego w jego przekonaniu) dźwięku przeładowywaniu broni zeznaje na jej temat niekonsekwentnie. O ile w postępowaniu przygotowawczym stwierdza, że widział pistolet w ręku napastnika (k. 878) i nawet go opisuje (k. 963v) o tyle zaznaczając na rozprawie stwierdza, że widział „tę broń w kaburze, gdy podchodził do mnie ten policjant” (k. 2669v), a dalej tylko o odgłosach przeładowywania, czy też zmiany magazynka pistoletu. Podkreśla przy tym, że wcześniej nie miał styczności z bronią „tylko z filmów”.

Tego rodzaju relacja skłania do przyjęcia, że brak jest podstaw do uznania, iż sprawcy w trakcie tego napadu posługiwali się bronią palną, co skutkowałoby przypisaniem kwalifikowanej postaci czynu.

Na marginesie odnotować trzeba, iż wyrokujące w sprawach innych oskarżonych (wymienionych wyżej z nazwiska, z przytoczeniem sygnatur spraw) Sądy czyniąc ustalenia w tej kwestii dokonały różnych, rozbieżnych zresztą rozstrzygnięć.

Uznając za przekonywującą argumentację Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie (uwzględniając dyspozycję art. 5 § 2 k.p.k.) Sąd Apelacyjny zajęte stanowisko aprobuje.

Sąd nie znalazł też podstaw do korekty wymierzonych kar pozbawienia wolności tak za czyny jednostkowe, jak i kary łącznej. Dotyczy to zarówno wniosków zamierzających do zaostrzenia kar (apelacja prokuratora) jak też obniżenia kary łącznej o co zabiega apelacja obrońcy.

Kary jednostkowe zostały wymierzone w granicach dolnego ustawowego zagrożenia (za przypisane rozboje) lub w wysokości do niego zbliżonej (art. 258 § 2 k.k.) jednakże – zdaniem Sądu Apelacyjnego – uwzględniają wymienione prawidłowo w uzasadnieniu okoliczności obciążające i łagodzące. Nawet gdyby uznać je za łagodne, nie noszą cech rażącej niewspółmierności. Pamiętać też trzeba, że w świetle relacji

R. C. korzyść odniesiona z przestępstwa przez oskarżonego była stosunkowo niewielka.

Kara łączna – wymierzona zgodnie z regułami określonymi w art. 85 i 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu zasady asperacji - odzwierciedla stopień zawinienia i przestępnego zaangażowania oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Zważywszy na sytuację materialną oskarżonego mającego w perspektywie kilkuletni okres pozbawienia wolności, przy niepewnych możliwościach zarobkowania, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 i 636 § 1 k.k.) wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa.